Εργαζόμενοι της BIC

Εργατικό ατύχημα έγινε την προηγούμενη Παρασκευή στην bic. Μια συνάδελφος τραυματίστηκε στο χέρι με αποτέλεσμα να χρειαστεί να πάει στο ΚΑΤ για ράμματα.

Το γεγονός από μόνο του δεν προκαλεί έκπληξη. Άλλωστε σε ένα βιομηχανικό περιβάλλον που κυριαρχεί η επιδίωξη του κέρδους και τα όποια μέτρα για ασφάλεια έχουν προσχηματικό χαρακτήρα, δεν είναι δύσκολο να συμβεί.

Η εντατικοποίηση, το χωροταξικό, η κούραση, η αύξηση του μέσου όρου των ηλικιών συμβάλουν σ ‘αυτό. Είναι όμως απαράδεκτο και ανήθικο προκειμένου να διευρυνθεί το “ρεκόρ” ημερών εργασίας, χωρίς ατύχημα, καθώς και για να προστατευτεί το πρεστίζ της εταιρίας, το ατύχημα να μην δηλώνεται ως εργατικό με ότι αυτό συνεπάγεται για τον ή την συνάδελφο. Να μην τηρείται όμως ο νόμος, ένας νόμος κομμένος και ραμμένος στα μέτρα τους, όπου ο υπεύθυνος ασφαλείας κάθε εταιρείας είναι τόσο ανεξάρτητος που αμείβεται από την ίδια την εταιρεία είναι τουλάχιστον απαράδεκτο.

Η συνάδελφος που είναι με σύμβαση εδώ και χρόνια, χρόνια αναμονής της πολυπόθητης μονιμότητας, δεν το κατάγγειλε.

Πολλές φορές έχουμε περιγράψει το καθεστώς των επαναλαμβανόμενων συμβάσεων ως καθεστώς ομηρίας υποταγής και φόβου για τους τις συναδέλφους και αυτό επιβεβαιώνεται με τον πιο τραγικό τρόπο.

Απαιτούμε πρώτα απ’ όλα την μονιμοποίηση της συναδέλφου και όλων των συμβασιούχων που η εταιρεία με την επανάληψη των συμβάσεων κρίνει ικανούς για την δουλειά να δηλώσει το ατύχημα και να σταματήσει την τακτική της απόκρυψης ατυχημάτων. Για το διάστημα της αποθεραπείας να στηρίξει οικονομικά την συνάδελφο.

Συνάδελφοι η ατομική λύση στο όποιο προβλήματα μικρό η μεγάλο όχι μόνο δεν το λύνει αλλά αντίθετα υπονομεύει κατακτήσεις κάνει δυσχερέστερη τη ζωή και τώρα και στο μέλλον.

Μόνο ο συλλογικός αγώνας μπορεί να έχει αποτέλεσμα να σπάσει το φόβο να έχουμε κατακτήσεις καλύτερες συνθήκες δουλειάς αξιοπρεπή μεροκάματα.